

Тя тихичката се отдръпна отъ него и продума: — Сега не е врѣме, тебе ти угрожава опасностъ!

— Нѣма бѣда, докѣтъ си ти съ мене! Нека излѣзе противъ мене всичкиятъ Славянски народъ, азъ ще се расправа съ него. До когато ти си при мене, нека станѣтъ на крака даже и Балканитѣ, азъ и тѣхъ ще надвия! Когато ти поглѣднешъ, то всичко, което е възможно, е вече направено, а което е невъзможно, то ще бѣде направено. О, моя Гурия! — Той отново поиска да цалуне дѣвойката; този пѣтъ тя не се отдръпна и рече:

— Тебѣ ти грози опасностъ; всичкитѣ твои другари сѣ изловени, и Вейсъ и Карбелла и другитѣ; изловили ги казацитѣ. Тѣ знаятъ, че ти си на Кушъ-Бунаръ и искашъ по стрѣмнината да стигнешъ въ увата. Тѣ пазятъ и дѣ урвата, или се готвятъ да се искачатъ по нея тукъ.

Кушчу-Оглу се позамисли, но не се уплаши, нито пакъ се растревожи.

— Не се грижи, моя гурия! Тѣ не могатъ се искачи тукъ; и за пѣшиятъ да дойде тука е мѣчно, а пакъ тѣ сѣ конници и не сѣ навикнали да си оставятъ конетѣ. Тѣ не сѣ дяволи.

Дѣвойката много бѣше слушала за казацитѣ отъ дѣда си Стефана. Тя си поклати главата и рече:

— Не сѣ дяволи, но сѣ Славяне.

— Наистина, и ти си Славянка.— Той цалуна Ганка, а тя вече се не противяше.

— Чуй ме, моя гурия! Такива ли сѣ горѣщи краката ти, както е горѣщо сърдцето? Ще поискатъ ли тѣ да помогнатъ на твойтъ рабъ така, както би помогнало твоето сърдце на неговото сърдце? Твойтъ рабъ те люби, мила гурия, както никога до сега не е любилъ.

— Казвай какво желашъ, всичко ще направя!

— Бисере ти мой, земи този прѣстенъ, — той го извади отъ прѣста си, и го подаде на нея, — и иди въ Сливентъ, право при стария мюфтия, кажи му *селямъ алейкимъ* отъ правовѣрнийтъ неговъ рабъ, раскажи му всичко що си видѣла и чула, че неговийтъ рабъ е живъ